

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/64/2025
Identifikačné číslo spisu:	7520201262
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:7520201262.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne O. P., narodenej XX. Z. XXXX, Z. F., O. XXX, zastúpenej JUDr. Evou Hencovskou, advokátkou, Košice, Bajzova 2, proti žalovanej ACS Sedlák s.r.o., Seňa 620, IČO: 36613231, zastúpená spoločnosťou ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Gabriela Čechová, s.r.o., Košice, Murgašova 3/3, IČO: 55699421, o zaplatenie 2.417,22 eura a o vzájomnej žalobe žalovanej o zaplatenie 5.148,58 eura, vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K3-11C/1/2020, v konaní o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 08. augusta 2024 č. k. 2Co/80/2023 - 166, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice-okolie (v ďalšom „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobkyne (výrok I.), konanie o vzájomnej žalobe žalovanej v časti istiny v sume 3.854,94 eura a v časti celého príslušenstva zastavil (výrok II.), uložil povinnosť žalobkyni zaplatiť žalovanej 1.299,64 eura (výrok III.), priznal žalovanej proti žalobkyni náhradu trov konania o žalobe v rozsahu 100 % (výrok IV.) a priznal žalobkyni proti žalovanej náhradu trov konania o vzájomnej žalobe v rozsahu 49,6 % (výrok V).

1.1. Po citácii ust. § 151s ods. 1 a 2,4, § 151t, § 151v, § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalobkyňa sa pôvodne domáhala vydania svojho osobného motorového vozidla, ktoré odovzdala žalovanej na opravu po dopravnej nehode. Tvrdila, že je jeho vlastníčkou a žalovaná jej vozidlo neoprávnene zadržiava z dôvodu neuhradenia sumy 391,57 eura za výfuk, ktorý si podľa jej tvrdenia nikdy neobjedнала. Na úkony súvisiace s opravou a komunikáciu s poisťovňou splnomocnila svojho syna. Žalobkyňa uvádzala, že mali záujem o montáž športovej verzie výfuku a zástupcu žalovanej požiadali, aby s objednávkou počkal do ich konečného rozhodnutia. Napriek tomu žalovaná objednala štandardný výfuk a syn žalobkyne následne zabezpečil športový výfuk, ktorý bol do vozidla namontovaný. Poisťovňa vyplatila poistné plnenie vo výške 2.574,92 eura, pričom

žalobkyňa z tejto sumy uhradila žalovanej 2.183,35 eura a odmietla zaplatiť 391,57 eura zodpovedajúcich cene žalovanou objednaného výfuku. Žalovaná preto vozidlo nevydala a uplatnila zádržné právo.

1.2. Žalovaná so žalobou nesúhlasila a tvrdila, že postupovala v súlade so záväznou objednávkou náhradných dielov a so zápisom poisťovne. Žalobkyňa sa 09. 06. 2012 zaviazala k objednávke náhradných dielov potrebných na opravu. Potreba výmeny výfuku bola potvrdená až pri dohliadke 23. 07. 2012, pričom žalovaná výfuk objednala 31. 07. 2012. Športový výfuk bol zakúpený až do 08. 08. 2012. Žalovaná sa pokúsila objednaný diel vrátiť, avšak dodávateľ jeho vrátenie odmietol. Keďže cena výfuku bola krytá poistným plnením, žalovaná ju žalobkyne aj vyfakturovala. Vozidlo bola pripravená vydať po úhrade celej splatnej pohľadávky.

1.3. V priebehu konania žalobkyňa po vydaní vozidla 31. 07. 2014, vzala žalobu v časti o vydanie veci späť a zotrvala na nároku na náhradu škody a vydanie bezdôvodného obohatenia. Tvrdila, že jej neoprávneným zadržiavaním vozidla vznikla škoda spočívajúca v strate hodnoty vozidla za obdobie od 09. 06. 2012 do 31. 07. 2014 a v nákladoch na poistenie a znalecké posudky, pričom celkový nárok vyčísli na 2.417,22 eura. Žalovaná podala vzájomnú žalobu, ktorou si uplatňovala zaplatenie sumy 1.229,64 eura ako nevyhnutne vynaložené náklady spojené so starostlivosťou o zadržané vozidlo.

1.4. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že medzi stranami nebolo sporné samotné vykonanie opravy a vznik pohľadávky žalovanej, sporná bola iba výška v rozsahu 391,57 eura. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala existenciu dohody o montáži športového výfuku pred objednaním štandardného dielu žalovanou. Tvrdenia žalobkyne zostali podľa súdu iba v rovine výpovedí jej synov bez ďalšieho objektívneho podkladu. Žalovaná postupovala v súlade so zápisom poisťovne a so záväznou objednávkou a fakturovanie sumy 391,57 eura preto súd vyhodnotil ako oprávnené. Keďže žalobkyňa neuhradila túto splatnú časť pohľadávky, žalovaná bola podľa súdu oprávnená uplatniť zádržné právo podľa § 151s ods. 1 OZ. Vozidlo mala žalovaná v oprávnenej držbe a žalobkyňa jej pri odovzdaní neuložila obmedzenia nezlučiteľné s výkonom zádržného práva. Súd zároveň konštatoval, že žalobkyňa bola o uplatnení zádržného práva informovaná viacerými výzvami. Námietku rozporu s dobrými mravmi súd neuznal, keďže žalovaná sledovala zabezpečenie svojej splatnej pohľadávky a nebolo preukázané zneužitie práva. Na základe týchto záverov súdu uzavrel, že chýba zákonný predpoklad zodpovednosti za škodu, a to protiprávne konanie žalovanej. Preto žalobu v časti o náhradu škody zamietol bez potreby skúmať ďalšie predpoklady zodpovednosti. Rovnako zamietol aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže úhradou 391,57 eura žalobkyňa splnila splatnú pohľadávku žalovanej a dosiahla zánik zádržného práva.

1.5. Pri posúdení vzájomnej žaloby súd vychádzal z toho, že zadržiavateľ má obdobné postavenie ako záložný veriteľ, je povinný vec opatrovať, ale zároveň má právo na náhradu nevyhnutných a účelne vynaložených nákladov. Na základe znaleckého posudku priznal žalovanej nárok vo výške 1.229,64 eura za obdobie od 25. 10. 2012 do 30. 07. 2014. Námietku žalobkyne, že vozidlo mohlo byť parkované lacnejším spôsobom, nepovažoval za dôvodnú. V prevyšujúcej časti konanie zastavil pre späťvzatie žaloby žalobkyňou.

1.6. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd prvej inštancie uplatnil zásadu úspechu vo veci a priznal žalovanej náhradu trov konania vo výške 100 %, v konaní o vzájomnej žalobe súd priznal žalobkyňi náhradu trov konania v rozsahu 49,6 % z dôvodu pomeru úspechu strany sporu, pričom súd nezistil dôvody pre aplikáciu § 257 CSP.

2. Odvolací súd rozsudkom zo dňa 8. augusta 2024, sp. zn. 2Co/80/2023 - 166 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, okrem výroku II., ktorým súd konanie o vzájomnej žalobe v časti o zaplatenie 3.854,94 eur a o príslušenstvo pohľadávky zastavil (výrok I.) a žalovanej priznal voči žalobkyňi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. S poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd považoval napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny ako vo výrokovej časti, tak aj v časti vecného odôvodnenia a zároveň v podrobnostiach odkázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. K odvolacím námitkám žalobkyne odvolací súd uviedol, že žalobkyňa prioritne v odvolaní namietla nezákonnosť výkonu zádržného práva žalovanou, tvrdila, že neboli splnené zákonné podmienky pre uplatnenie záložného práva a to najmä existencia splatnej pohľadávky. Dôvodila, že došlo k zmene rozsahu opravy osobného motorového vozidla, čo mala preukázané výpoveďou svedkov X.H. a V. P.. Argumentovala aj tým, že žalovaná v skutočnosti aj športový výfuk na motorové vozidlo namontovala, čo priznala na pojednávaní

08. 07. 2013 a svedčia o tom aj diery na nárazníku vyvrtané pre účely osadenia športového výfuku a aj fotodokumentácia vyhotovená 24. 08. 2012. Odvolací súd konštatoval, že ide zo strany odvolateľky o totožnú argumentáciu, ktorú uplatnila už v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými argumentmi sa súd prvej inštancie podrobne a správne v odôvodnení rozsudku vypořiadal. S dôvodmi súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkázal, pričom ide o odseky 71. až 77. odôvodnenia rozsudku. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom odvolateľky, že v tomto smere je rozhodnutie súdu nedostatočne odôvodnené a nie sú z neho zrejmé úvahy súdu.

2.2. Hodnotiac v kontexte uvedených skutočností vyplývajúcich z písomných listinných dôkazov, ktorými bolo vykonané dokazovanie ohľadne dohody medzi žalobkyňou, resp. jej synmi o oprave poškodeného motorového vozidla, výpovede svedkov X. P. a V. P., synov žalobkyne ako i výpoveď konateľa žalovanej, každý z dôkazov jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, súd prvej inštancie vykonané dokazovanie správne vyhodnotil. Zo svedeckých výpovedí X. a V. P. nevyplyva uzavretie dohody so žalovanou pri objednaní opravy poškodeného motorového o výmene výfukového potrubia za výfukové potrubie športové. Predmetom výmeny, keďže oprava mal byť hrazená poisťovňou, mali a mohli byť iba tie náhradné diely, ktorých výmena bola odsúhlasená poisťovňou, výfukového potrubia sa výmena v danom čase zadania objednávky opravy, netýkala. Žalobkyňa tvrdila, že došlo k dohode o zmene rozsahu opravy osobného motorového vozidla, avšak svoje tvrdenie, ktoré ani neboli konkrétne (netvrdila kedy, kým a akým spôsobom bola zmena rozsahu opravy motorového vozidla dohodnutá a v čom zmena spočívala), nepreukázala ani v konaní pred súdom prvej inštancie a ani v odvolaní neuviedla žiadne také relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé tvrdenú skutočnosť preukázať. Žalobkyňa v tomto smere dôkazné bremeno neunesla.

2.3. Pokiaľ žalobkyňa argumentovala tým, že žalovaná v skutočnosti aj športový výfuk na motorové vozidlo namontovala, čo priznala na pojednávaní 08. 07. 2013 a svedčia o tom aj diery na nárazníku vyvrtané pre účely osadenia športového výfuku a aj fotodokumentácia vyhotovená 24. 08. 2012, vyjadrila sa k tomu žalovaná, resp. konateľ V. Q., ktorý vysvetlil na pojednávaní v konfrontácii s výpoveďou svedka V. P. (viď odsek 25. odôvodnenia rozsudku), že pri montáži normálneho výfuku nie je potrebné vyrezávať otvory do nárazníka, ale v prípade montáže športového výfuku je potrebné vyrezať otvory a keďže vedel, že synovia žalobkyne chcú mať športový výfuk, ktorý si sami zakúpili, servis/žalovaná vyrezala otvory potrebné pre športový výfuk, aby s jeho montážou nemali problémy, avšak pred odovzdaním vozidla žalobkyni po vykonaní opravy podľa zadanej objednávky namontovala žalovaná originálny diel - výfuk, objednaný v rámci opravy vozidla žalovanou, pretože tento bol poisťovňou odsúhlasený. Predmetné skutočnosti tak samé o sebe tvrdenia žalobkyne o zmene dohody rozsahu diela, resp. o existencii dohody o montáži športového výfuku v rámci opravy poškodeného motorového vozidla nepreukazujú.

2.4. Argumentácia odvolateľky, že 24. 09. 2012 žalovanej uhradila celú cenu opravy v rozsahu zmeny zmluvy o dielo a teda žalovaná nedisponovala splatnou pohľadávkou voči nej a teda nemala zákonný dôvod na výkon zádržného práva, je vzhľadom na neunesenie dôkazného bremena žalobkyňou ohľadne ňou tvrdenej dohody o zmene rozsahu diela či dohody o montáži športového výfuku, neopodstatnená v celom rozsahu. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa pohľadávku žalovanej uhradila v celom rozsahu vyúčtovanej sumy až 31.7.2014, preto výkon zádržného práva nebolo možné označiť za nezákonný.

2.5. Pokiaľ odvolateľka namietala, že sa súd nevypořiadal s jej tvrdením, že konanie žalovanej bolo v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko v dôsledku pohľadávky v hodnote 391,57 eura zadržala vozidlo v hodnote 8.824 eur, čím ju vylúčila z možnosti jeho užívania, námietka nebola opodstatnená, nakoľko súd prvej inštancie sa s takouto námietkou žalobkyne v odôvodnení rozsudku zaoberal a k údajnému konaniu žalovanej v rozpore s dobrými mravmi z dôvodu neadekvátnosti uplatnenia zádržného práva sa vyjadril v odsekoch 79. až 81. odôvodnenia. Odvolací súd sa s názorom súdu prvej inštancie stotožnil.

2.6. Žalobkyňa namietala aj v súvislosti, resp. proti výroku rozsudku, ktorým súd na základe vzájomnej žaloby žalovanej uložil povinnosť žalobkyni zaplatiť žalovanej titulom náhrady nákladov spojených s opatrovaním zadrživanej veci 1.299 eur. Dôvodila neoprávneným zadržívaním vozidla žalovanou, v dôsledku čoho tvrdila žalobkyňa, že sa žalovaná nemôže domáhať ani zaplata nákladov, ktoré jej realizáciou zádržného práva mali vzniknúť. Podľa odvolacieho súdu zádržné právo bolo realizované žalovanou plne v súlade s § 151s OZ a preto podľa § 151t OZ vzniklo žalovanej právo na náhradu nákladov, ktoré jej vznikli v spojitosti s výkonom riadneho opatrovania zadržívaného motorového

vozidla. Žalovaná, ktorá motorové vozidlo žalobkyne zadržovala na základe zádržného práva, bola totiž povinná motorové vozidlo opatrovať tak, ako to zákon ukladá záložnému veriteľovi v ustanovení § 151e OZ v prípade zvereného zálohu.

2.7. Odvolateľka v odvolaní opakovane tvrdila, ako už aj v konaní pred súdom prvej inštancie, že náklady žalovanej nepovažuje za účelne vynaložené a nevyhnutné. Odvolací súd považoval dôvody odvolateľky za neopodstatnené a nelogické, s ktorými sa už správne, podrobne a dôsledne vypořiadal súd prvej inštancie v odsekoch 94. až 97. odôvodnenia rozsudku, na ktoré odvolací súd odkázal. Ani poukazovanie, resp. odvolávanie sa žalobkyne na rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn. 4Co/114/2006 neobstojí, pretože predmetné rozhodnutie sa týkalo celkom inej situácie, než bola tunajšia. Citácia, ktorú žalobkyňa uviedla v odvolaní, je vytrhnutá z kontextu súdnej veci a posudzovaný vzájomný nárok žalovanej uplatnený vzájomnou žalobou nebolo možné spochybniť.

2.8. Neopodstatnená bola podľa odvolacieho súdu i odvolacia námietka žalobkyne, v rámci ktorej namietla nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie (ne)existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanej. Odvolací súd uviedol, že žalobkyňa ani v odvolaní iné svoje pomery, ktoré by mali odôvodňovať nepriznanie náhrady trov konania žalovanej nepreukázala, len dodala, že okrem toho že poberá priemernú výšku dôchodku, má vážne zdravotné problémy, ale bez toho aby vôbec uviedla aké. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to rozhodnutia sp. zn. 2MCdo/17/2009, 5Cdo/67/2010, 3MCdo/46/2012, 5MCdo/17/2010. Uviedol, že skutočnosti, ktoré ani neboli preukázané, rozhodne nemôžu byť dôvodom na nepriznanie náhrady trov konania úspešnej strane sporu.

2.9. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, a to podľa § 255 ods. 1 CSP, keď priznal v odvolacom konaní úspešnej žalovanej proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Žalobkyňa podala voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP, žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zrušil a vec sa v rozsahu zrušenia vrátila súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnila aj nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

3.1. Dovolaateľka namietala porušenie práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP v súvislosti s arbitrárnosťou a zjavnou neodôvodnenosťou rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré je v rozpore s právnymi argumentami a skutkovými okolnosťami s pravidlami logiky ako aj v absencii jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Poukázala na nezákonnosť výkonu zádržného práva, nakoľko neboli splnené podmienky pre jeho uplatnenie, a to najmä existencia splatnej pohľadávky. Mala za to, že súd ignoroval skutočnosť, že bez ohľadu na to, kedy malo dôjsť k odsúhlaseniu výmeny výfuku poisťovňou, bola dovolateľka so žalovanou dohodnutá na tom, že sa na auto namontuje športový výfuk. Podľa dovolateľky sa súd opomenul venovať vykonanému dokazovaniu (a to trom rôznym výpovediam) a v rozpore s vykonaným dokazovaním len stroho konštatoval, že dovolateľka nepreukázala, že by došlo či už pri zadaní objednávky alebo neskôr, k dohode medzi ňou a žalovanou o zabezpečení športového výfuku na opravu. Dovolaateľka mala za to, že súd na vykonané dokazovanie nereagoval, pričom odkázala na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 472/2014. Poukázala na skutočnosť, že ide o arbitrárnosť vo vzťahu k vysporiadaniu sa s výpoveďami svedkov, s fotodokumentáciou a výpoveďou žalovanej. Totožne uviedla, že sa súd nevysporiadal ani s tým, či žalovaná disponovala splatnou pohľadávkou, na podklade ktorej sa uplatňovalo zádržné právo, nakoľko išlo o neprimeraný zásah zo strany žalovanej. Neoprávnenosť uplatnenia zádržného práva videla dovolateľka v tom, že žalovaná zádržné právo uplatnila v rozpore s dobrými mravmi, na podporu čoho poukázala na nález Ústavného súdu Českej republiky zo 07. mája 2009, sp. zn. I. ÚS 523/07 a aj najvyššieho súdu sp. zn. 5Tz/28/2004. Uviedla, že keďže žalovaná disponovala športovým výfukom ešte vyššej hodnoty ako samotná pohľadávka, vôbec nevznikol dôvod na zadržanie celého motorového vozidla. Podľa dovolateľky sa súd nielenže nezaoberal otázkou dobrých mravov, ale nereflektoval ani ňou citované rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4Co/114/2006, čím zasiahol do práva na právnu istotu a porušil zásadu legitímnych očakávaní. Vo vzťahu k uplatneniu dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP uviedla, že spor vyvolala žalovaná, ktorá nereagovala na žiadosti dovolateľky a svoje

pomery deklarovala v tlačive na oslobodenie od súdnych poplatkov, na čo však súdy nereflektovali. Odôvodnenia napadnutých rozsudkov podľa dovolateľky nezodpovedajú požiadavkám spravodlivého procesu, pričom poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/184/2010 a sp. zn. 3Obdo/23/2019.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že za procesnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať skutočnosť, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s predstavami dovolateľky. Súd prvej inštancie ako aj odvolací súd sa vysporiadali s jednotlivými námietkami žalobkyne, čím dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nemôže vykazovať vady zmätočnosti, ktoré by boli na ujmu žalobkyne a preto navrhla dovolanie podľa § 447 písm. c) alebo § 447 písm. f) CSP odmietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 4/2011).

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

10. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej

miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie.

12. Dovolateľka prípustnosť dovolania založila na ustanovení § 420 písm. f) CSP, ktorým namietala, že rozhodnutia súdov sú arbitrárne a nedostatočne odôvodnené, keďže sa náležite nevysporiadali s jej argumentáciou týkajúcou sa (i) rozporu výkonu zádržného práva s dobrými mravmi, (ii) neúčelnosti a nevyhnutnosti nákladov spojených s opatrovaním zadržaného vozidla, ako aj (iii) existencie odlišnej rozhodovacej praxe v skutkovo a právne obdobnej veci a (iv) nespravodlivosť výroku o náhrade trov konania.

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu v prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14. Dovolací súd zdôrazňuje, že je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolací súd nedisponuje oprávnením dokazovať hmotnoprávne skutky, na to slúži nachádzacie (základné) konanie a konanie na odvolacom súde. Predmetom dokazovania pred dovolacím súdom sú napr. včasnosť a prípustnosť dovolania; skutkový stav a výsledky dokazovania pred nižšími súdmi sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, pri § 442).

15. V prejednávanej veci odvolací súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, v podrobnostiach podľa § 387 ods. 2 CSP odkázal na jeho odôvodnenie a vyjadril sa k odvolacím námietkam žalobkyne. Odvolací súd zdôraznil, že žalobkyňa v odvolaní opakuje rovnaké námietky ako pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa tento súd už riadne a presvedčivo vysporiadal. Nebolo preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovanou došlo k dohode o montáži športového výfuku v rámci opravy vozidla. Výmena výfuku bola poisťovňou schválená až po dodatočnej obhliadke a žalobkyňa nepreukázala existenciu dohody o zmene rozsahu opravy. Dôkazné bremeno v tomto smere neunesla. Keďže žalobkyňa neuhradila pohľadávku včas, žalovaná disponovala splatnou pohľadávkou a výkon zádržného práva bol zákonný. Podľa odvolacieho súdu nešlo ani o konanie v rozpore s dobrými mravmi, keďže žalovaná sledovala legitímny cieľ - zabezpečenie svojej pohľadávky. Žalovaná mala zároveň právo na úhradu nákladov spojených s opatrovaním zadržaného vozidla, keďže zádržné právo bolo uplatnené v súlade so zákonom. Argumenty žalobkyne o neúčelnosti týchto nákladov boli vyhodnotené ako neopodstatnené. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietskou týkajúcou sa nepriznania náhrady trov konania podľa § 257 CSP. Žalobkyňa nepreukázala existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, majetkové či zdravotné pomery neboli konkretizované ani doložené. Nešlo o výnimočný prípad, ktorý by odôvodňoval nepriznanie náhrady trov úspešnej strane.

16. K namietanej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia dovolací súd považuje za potrebné poukázať, že ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022) uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto

právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Zároveň z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávanych prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne, ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. V tejto súvislosti najvyšší súd poznamenáva, že jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06) je právo strany sporu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, objasnenie a „obhájenie“ toho, ako súd procesne postupoval (vrátane toho, ako rozhodol) a ako také nemôže byť od doterajšieho procesného postupu oddelené. Preto v zmysle § 393 CSP v spojení s § 220 ods. 2 CSP, ktoré primerane platí aj pre uznesenie (§ 234 ods. 2 CSP), súd dbá, aby odôvodnenie rozhodnutia bolo presvedčivé. Presvedčivé odôvodnenie je tak nevyhnutnosťou dostatočne a riadne odôvodneného súdneho rozhodnutia.

18. Dovolací súd v danom prípade nezistil také nedostatky v postupe odvolacieho súdu pri výklade príslušných právnych noriem v rozpore s ich účelom a zmyslom, ktoré by odôvodňovali záver, že by išlo o svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené rozhodnutie, resp. odôvodnenie rozhodnutia by bolo zmätočné, a preto by porušil právo žalobkyne na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa riadil odvolací súd pri prijímaní záverov. Rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP). Z odôvodnení rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu vyplýva jasná a logická a argumentačná línia, na základe ktorej dospeli k záveru, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ohľadom neexistencie dohody o montáži športového výfuku v rámci opravy vozidla. Konajúce súdy sa zaoberali výpoveďami svedkov, strán sporu aj listinnými dôkazmi, vrátane fotodokumentácie. Skutočnosť, že dovolateľka s ich hodnotením nesúhlasí, nezakladá arbitrárnosť rozhodnutia. Odvolací súd sa s argumentáciou žalobkyne vysporiadal a vysvetlil, prečo nepovažuje existenciu dohody o montáži športového výfuku za preukázanú.

18.1. Podstatou dovolacej argumentácie je tvrdenie, že žalovaná ani nedisponovala splatnou pohľadávkou, a preto výkon zádržného práva bol nezákonný. Zo skutkových zistení, z ktorých nižšie súdy vychádzali však vyplýva, že žalobkyňa neuhradila žalovanej celú vyúčtovanú cenu opravy v lehote splatnosti. Neuhradená suma 391,57 eura predstavovala časť ceny opravy, ktorú súdy nepovažovali za zaniknutú ani kompenzovanú. Zároveň nebolo preukázané, že medzi stranami došlo k dohode, ktorá by menila rozsah plnenia alebo cenu diela spôsobom tvrdeným žalobkyňou. Pokiaľ žalobkyňa argumentuje existenciou dostatočnej zábezpeky spočívajúcej v hodnote športového výfuku alebo v možnosti ponechať si sériový výfuk, ide o skutkové tvrdenia, ktoré boli predmetom hodnotenia konajúcich súdov. Tie dospeli k záveru, že zákonné podmienky výkonu zádržného práva boli splnené.

18.2. Dovolací súd sa nestotožňuje ani s tvrdením, že súdy sa náležite nezaoberali otázkou dobrých mravov. Odvolací súd výslovne uviedol, že výkon zádržného práva bol realizovaný v súlade so zákonom a nebolo preukázané, že by žalovaná sledovala iný cieľ než zabezpečenie svojej splatnej pohľadávky. Samotná skutočnosť, že hodnota zadržanej veci prevyšuje výšku splatnej pohľadávky, bez ďalšieho neznamena rozpor s dobrými mravmi. Zádržné právo je zákonným zabezpečovacím inštitútom, ktorého podstatou je právom možno zadržať vec dlžníka do splnenia záväzku. Argumentácia dovolateľky založená na jej osobnej situácii predstavuje skôr apel na spravodlivosť rozhodnutia, než právne

relevantný dôvod neplatnosti výkon zadržného práva. Nižšie súdy sa otázkou proporcionality zásahu zaoberali a svoje právne závery primerane odôvodnili. Dovolateľka opätovne zdôrazňuje nepomer medzi výškou pohľadávky a hodnotou zadržaného vozidla. Dovolací súd uvádza, že samotný nepomer hodnoty zabezpečenej pohľadávky a hodnoty zadržanej veci neznamena automaticky rozpor s dobrými mravmi ani nezákonnosť výkonu zadržného práva. Úvaha v rozpore s dobrými mravmi je vždy viazaná na konkrétne okolnosti prípadu, najmä na zistenie, že výkon práva sleduje šikanózne alebo inak nepoctivý cieľ. Nižšie súdy takýto cieľ na strane žalovanej nezistili a svoje závery primerane odôvodnili, dovolací súd v tomto smere nezistil vybočenie z ústavných limitov výkladu.

19. Dovolateľka namieta, že odvolací súd sa nevysporiadal s ňou citovaným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach v inej veci sp. zn. 4Co/114/2006 a tým došlo k porušeniu princípu právnej istoty a legitímnych očakávaní.

19.1. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením požiadavky princípu spravodlivého procesu a princípu právnej istoty, vyjadrený v čl. 2 ods. 2 CSP. Ustálená súdna prax má byť vytváraná najvyššími súdnymi autoritami. V systéme všeobecného súdnictva je touto autoritou Najvyšší súd SR, ale nepochybne aj Ústavný súd SR, Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu, a ak pôjde o aplikáciu úijného práva aj Súdny dvor Európskej únie so sídlom v Luxemburgu. Sporové strany legitímne očakávajú, že ich spor bude rozhodnutý za obdobnej skutkovej situácie rovnakým spôsobom, a to najmä v situácii, ak v podobnej veci existujú publikované rozhodnutia uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

19.2. Navzdory legitímnej požiadavke na jednotu rozhodovania súdov v identických prípadoch právny poriadok nepozná pravidlo viazanosti senátu odvolacieho súdu právnym názorom vysloveným iným senátom toho istého súdu. Zjednocovanie rozchádzajúcej sa rozhodovacej praxe súdov bolo rekodifikáciou procesného práva zverené len dovolaciemu súdu (inštitút veľkého senátu). I napriek tomu si najvyšší súd uvedomuje, že „princíp predvídateľnosti rozhodovania a rozhodnutia znamená, že účastníci právnych vzťahov môžu legitímne očakávať, že štátne orgány budú v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch rozhodovať rovnako. Iba takýto postup rešpektuje princíp právnej istoty a jeho dôsledné dodržiavanie sa významne pozitívne prejavuje aj v rámci celkového nazerania spoločnosti na význam a úlohu práva. Na druhej strane je nutné uviesť, že predvídateľnosť práva nemožno vnímať absolútne. Obdobnú vec je možné rozhodnúť aj inak než v predošlých veciach. V takom prípade je však súd povinný svoje závery riadne, racionálne a ústavne konformne odôvodniť“ (čl. 2 ods. 3 Civilného sporového poriadku), a to takým spôsobom, aby predošlé rozhodnutia neboli ignorované, ale práve naopak, aby sa s nimi súd argumentačne vysporiadal.“ (nález ústavného súdu z 25. júna 2019 sp. zn. III. ÚS 275/2018).

19.3. I keď dovolateľka dôvodí odlišným rozhodnutím odvolacieho súdu podľa nej v identickej veci, je potrebné si ako prvé uvedomiť, že rozdielnosť rozhodovania v zdanlivo identických prípadoch môže mať i svoj dôvod a bez poznania konkrétnych skutkových okolností oboch (resp. aj viacerých) porovnávaných prípadov nemožno prijať ani záver, že o identické prípady (skutkovo aj právne) naozaj ide.

19.4. Odvolací súd konštatoval, že ani odvolávanie sa žalobkyne na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach spis. zn. 4Co/114/2006 neobstoí, pretože sa týka odlišnej situácii. V označenom spore išlo o odťah neoznačeného vozidla na základe objednávky mestskej časti a jeho zadržanie v prevádzke odťahovej služby, ktorá si uplatnila náklady za odťah a „stojné“ za opatrovanie vozidla. Tieto náklady však nebolo možné presne špecifikovať, keďže záviseli od počtu uskladnených vozidiel, pričom žalobca vyčíslil prevádzkové náklady vo výške 55.168,50 eura mesačne. Išlo teda o náklady, ktoré vznikli nezávisle od konkrétneho zadržaného vozidla. Citácia, na ktorú sa žalobkyňa odvoláva, je vytrhnutá z kontextu a nemôže spochybniť vzájomný nárok žalovanej v prejednávanej veci (porovnaj bod 21. odôvodnenia napadnutého rozsudku).

19.5. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd uvádza, že rozhodnutie, na ktoré sa dovolateľka odvoláva sa týka odlišnej skutkovej situácie. V označenej veci išlo o odtiahnutie vozidla na základe objednávky mestskej časti a zadržiavanie v prevádzke odťahovej služby, ktorá si uplatnila náklady za odťah a stojné za opatrovanie vozidla. Rozdielnosť rozhodovania medzi týmito prípadmi, preto nemôže zakladať porušenie princípu právnej istoty, keďže právny poriadok neustanovuje viazanosť senátu odvolacieho súdu právnym názorom iného senátu, toho istého súdu. Navyše odvolací súd riadne zhodnotil skutkové

okolnosti prejednávanej veci a odlišnosť situácie od prípadu uvedeného dovolateľkou, čím sa argumentačne vysporiadal s namietaným rozhodnutím

19.6. So zreteľom na uvedené, žalobkyňa v dovolaní poukazuje na odklon napadnutého rozhodnutia od rozhodnutia krajského súdu, pričom nejde o rozhodnutie vydané najvyššími súdnymi autoritami, dovolateľkou označené rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Co/114/2006 nemožno zaradiť do pojmu ustálená rozhodovacia prax a zároveň išlo o rozdielnu skutkovú a právnu situáciu v označených veciach.

20. Dovolateľka ďalej namietala, že súdy nesprávne a neúplne posúdili otázku náhrady trov konania v zmysle § 257 CSP. Poukazuje na to, že jej majetkové, sociálne, osobné pomery, predložené dôkazy a čestné prehlásenia súdmi neboli adekvátne zohľadnené. Dovolateľka uvádza, že spor vznikol v dôsledku konania žalovanej, ktorá neoprávnene zadržala jej motorové vozidlo a tým spôsobila vznik sporu a zvýšenie jej nákladov. Ďalej argumentuje, že napriek týmto okolnostiam súd priznal žalovanej plnú náhradu trov konania bez vyhodnotenia výnimočných okolností prípadu, primeranosti výšky náhrady a dopadu rozhodnutia na existenčné pomery žalobkyne. Napadnuté rozhodnutie zároveň podľa nej neodpovedá na podstatné otázky a nerešpektuje dôvody hodné osobitného zreteľa, čím porušuje zásadu spravodlivého procesu, právnu istotu a legitímne očakávania strán sporu.

20.1. Z obsahu napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že sa s otázkou aplikácie § 257 CSP explicitne zaoberal. V odôvodnení rozhodnutia zhrnul účel a výnimočný charakter tohto ustanovenia, poukázal na ustálenú judikatúru odvolacieho súdu a uviedol kritériá, ktoré je potrebné pri jeho aplikácii zohľadniť, vrátane majetkových, sociálnych a osobných pomerov strán sporu a dopadu rozhodnutia o trovách na ich majetkovú sféru. Následne konkretizoval, že dovolateľkou tvrdené skutočnosti poberanie starobného a vdovského dôchodku, tvrdené zdravotné problémy, ako aj ďalšie ňou uvádzané skutočnosti neboli preukázané v takej miere a intenzite, aby bolo možné hovoriť o výnimočnom prípade hodnom osobitného zreteľa (porovnaj body 22. až 27. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Dovolateľka v dovolaní opätovne podrobne rozvádza svoje mesačné výdavky a poukazuje na svoje nepriaznivé majetkové pomery, pričom namieta, že súdy tieto okolnosti absolútne neposúdili. Tento záver však z obsahu rozhodnutí nevyplyva. Skutočnosť, že súdy nepriznali tvrdením okolnostiam takú váhu, akú im prisudzuje dovolateľka, neznamena, že ich opomenuli alebo že sa nimi nezaoberali. Rovnako ani námietka, že súd neprihliadol na okolnosti vzniku sporu, na dĺžku konania či na tvrdené konanie žalovanej v rozpore s dobrými mravmi nezakladá dôvodnosť dovolacej argumentácie. Odvolací súd s týmito tvrdeniami zaoberal a uviedol, že ani tieto okolnosti neodôvodňujú výnimočný postup podľa § 257 CSP.

20.2. Každé rozhodnutie súdu, ktorým sporovej strane neprizná náhradu trov konania, musí byť zo svojej podstaty výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a na základe prísne reštriktívneho výkladu § 257 CSP a v ňom obsiahnutej formulácie „dôvody hodné osobitného zreteľa“. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne a výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamena, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu, napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 5Cdo/67/2010 či sp. zn. 3MCdo/46/2012) ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 CSP, preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania.

20.3. Účelom ustanovenia § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením sudcovského moderačného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami

uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 C SP). Aplikácia ustanovenia § 257 C SP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. C SP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Z dôvodu, že uplatnenie tohto osobitného kritéria na nepriznanie náhrady trov konania prichádza do úvahy len výnimočne, sa má vykladať prísne reštriktívne. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 C SP sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 20. júna 2018 sp. zn. 5Obo/4/2017).

20.4. Dovolací súd nezistil také nedostatky v postupe odvolacieho súdu pri skúmaní existencie výnimočných okolností hodných osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. odôvodnenie rozhodnutia zmätočné. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia nevyplýva taká interpretácia ustanovenia § 257 CSP, ktorá by bola popretím jeho podstaty a zmyslu, či zásad, na ktorých stojí rozhodovanie o trovách konania. Skutočnosť, že žalobkyňa sa s názorom odvolacieho súdu nestotožnila, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

21. Dovolací súd poukazuje na to, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t.j. nesprávnom právnom posúdení veci.

22. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d) nemá náležitosti podľa § 428, e) neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f) nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

23. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené dovolanie žalobkyne podané na základe dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.